

25/7/07

דניאל,

עברה שנה מאז אותו יום נורא בו נפלת בקרב והשארת אותנו בלעדך. קשה בלעדך. אני עובר ליד תחנת הרכבת בחוף הכרמל, ומסתכל לראות, אולי תצא לפתע אל הכביש, קומתך התמירה מתנשאת מעל כולם, ועל כתפך התרמיל עם שק הכביסה והנשק. אני מרפרף בטלפון הנייד על השמות בזיכרון, רואה את שמך במקומו, כמו תמיד, ומדמיין שאני לוחץ על ה-Send, ובדרך פלא כלשהי שומע את קולך: "הלו אבא, אני אתקשר אליך אחר כך". אולי אשלח SMS? אולי יגיע בדרך כלשהי? נוסע לבדי באוטו, והדמעות יורדות מעצמן. העולם ממשיך כמנהגו, כאילו דבר לא קרה, אבל מבפנים הגעגועים אינם מרפים. חבריך בצבא עברו עוד קו וגם אימון, יצאו הביתה וגם לרגילה, והם כעת ותיקים, כמו שרצית. מריחים את השחרור. אתה תישאר לעולם חייל בן 20.

אין ספור פעמים חשבתי על אותם רגעים במרכבה, כאשר עומרי רץ ליונתן ולחש על אוזנו. ירדת במקום ופנית שמאלה, סורק את הבית שלשמאלך עם השח"ע. מה ראית? מה עבר בראשך? האם ראית את הסכנה בחלון? והמחבל שיצא מהדלת? האם שקלת לפתוח באש? האם חששת לסכן את יונתן, עומרי או איתי? ההבנת? לעולם לא נדע. אני מדמיין שאני חוזר אחורה בזמן – אולי פעם זה יהיה אפשרי? ומזהיר אתכם, שלא תעברו ליד הבית המקולל. לוחש באוזנך לשים לב לאותו חלון מאיים, לא לחכות ולפתוח באש עם הנגב שלך, ולא להשאיר להם שום סיכוי. או אולי לירות בעצמי באותו מנוול, לפני שיספיק לגרום נזק. או לרוץ אליך, להפיל אותך לאדמה ולשכב מעליך. כל דבר שישנה את התוצאה הנוראה של אותו קרב. אבל לא, את המציאות הזו אני לא יודע לשנות.

דניאל, נפילתך נגעה באנשים רבים. כאלה שהכירו אותך, וכאלו שלא. תמונותיך, עם החיוך המיוחד, המבט המבין, והעיניים המדהימות, הן כעת נחלת הכלל, קיימות לעד ברשת חובקת עולם, בניגוד גמור לאופייך הצנוע, המופנם והשקט. קרובינו וחברינו הטובים, שלא עזבו אותנו לרגע, מזדהים עם האבדן.

וכך כתבו:

"לפני חודשיים וחצי נפער חור גדול בלב כולנו, מותו של דניאל הכה בנו, בשנייה אחת התהפך העולם, התנפצו התקוות ונוכחנו שכל הדאגה והרצון לעטוף ולהגן שהיו בליבך, ורדה, בלב אבינועם ובלב כולנו לא עזרו.

הימים חולפים המחשבות רק נהיות יותר מעיקות, כבדות וקשות השאלות למה? ואיך? ואילו? חוזרות ועולות בהזדמנויות שונות.

אין יום שאנחנו לא חושבים עליכם ועוסקים בשאלה האם יש משהו שיכול להקל ולו במעט על הכאב הנוראי? האם יש משהו קטן שיכול במקצת למלא את החלל האינסופי שנפער?

תמונתו המדהימה של דניאל עולה לנגד עינינו פעמים רבות במשך היום.

החיוך בזוית הפה, המשדר: רצינות וביטחון, אופטימיות, תסמכו עלי, אין מקום לדאגה, מעביר בנו אוסף של תחושות: כעס, גאווה, אהבה, פספוס, רצון לעצור לרגע את הזמן...

הימים עוברים והכאב למעשה הופך להיות שותף וחלק בלתי ניפרד מהחיים. הכול מקבל טעם וריח שונה, הפרחים, האוכל, הזיכרונות, התקוות.

אנחנו החברים לאט לאט לומדים יותר ויותר להכיר את דניאל, עכשיו זה מסיפורים, תמונות ומכתבים, הכרנו ילד ביישן אבל חייכן, גילינו רגישות מול נחישות, הצטיינות אל מול צניעות, מקצוענות מול אחריות, הרפתקנות מול זהירות, חיילות למופת, חברות מכל הלב ואל מול כל אלה נשארנו היום עם המון כאב."

חברתך ללימודים כתבה לנו את המילים הבאות:

"דניאל, עכשיו כשהדמעות כבר התייבשו על הלחיים, נשאר לי בפה רק טעמה המר של ההחמצה. כי מה שהיה היה ולא יהיה יותר, אין הזדמנות שנייה ואין אפשרות לתקן. שלוש שנים עיוורות, איך לא ראינו את היופי הזה שצועק עכשיו מכל העיתונים, איפה החבאת את עצמך? הלוואי ויכולתי לחזור אחורה ולא להסתפק בחצי חיוך, לא להיכנע לשתיקתך. רק לדעת קצת יותר ממה שהיה שם בתוכך."

בחורה חמודה שלא פגשת מעולם, כתבה את הדברים הבאים:

לצערי, לא יצא לי להכיר את דניאל. לא אישית-רק בעקיפין. ראיתי תמונות שלו ושמעתי עליו מחברה טובה שלי, קרן, שרצתה לשדך לי אותו. ובכל זאת, אני מרגישה קרובה אליו... כאילו ידעתי מי הוא כל הזמן... כאילו הוא היה חבר שלי... חלק ממני... אני מוצאת את עצמי הולכת ברחוב, וחושבת עליו. על הבחור הזה שלא הכרתי... ושלא הכיר אותי. שלא דיברתי איתו פעם אחת בחיי... אני רואה אותו בראש שלי מחייך. והכל רק מתוך תמונות שלו שהספקתי לראות. שנינו לא הכרנו אחד את השני... פעם. ועכשיו? עכשיו אני מכירה אותו, ויודעת שגם הוא, באיזשהו אופן, מכיר אותי. ורדה ואבינועם- דניאל נגע בי כמו שאף אחד לא הצליח. הוא היה משהו מיוחד... ואני בטוחה שאתם יודעים את זה. אני יודעת את זה אפילו שלא הכרתי אותו באופן ממשי.

סיפר הפרמדיק שקיבל אותך, דניאל, לאחר שנפגעת:

"האלונקה הראשונה הגיעה. "מי זה?" שאלתי. ידעתי שהשאלה לא יכולה לעזור לי יותר מידי מכיוון שאני לא מכיר את הגדוד. "דניאל" אמרו. ניגשתי לאלונקה. הרמתי מעט את הקסדה שלי כדי שהאור מפנס הראש שלי יכוון אליו. אלומת האור האירה על פניו וזיהיתי אותו מייד, על פי עיניו הבהירות. נזכרתי ביום שבו סופחתי למסייעת **13**, כשהגעתי זר מוחלט. עמדתי בפלוגה והסתכלתי על האנשים. הוא היה בין חבריו, שקט, עומד בלי חולצה אי שם בגובה שלו, עם רעמת שיער ראויה ומפוארת. הסתכלתי עליו וחשבתי לעצמי, הוא בטח קיבוצניק. בסדרי התנועה תמיד הייתי אחרון. הוא היה בין הראשונים. לא החלפתי עם דניאל אף לא מילה. שלחתי יד אל צווארו. מיששתי בניסיון למצוא דופק. התאכזבתי. "תביאו שמיכה" אמרתי בקול נשבר. עוד אלונקות הגיעו. אחרי שגמרנו לטפל בנפגעים ולפנותם והמסוק המריא, כל מה שנשאר זה להירגע. כל מה שנבלע עלה בין רגע מעלה ופרץ בכי שטף את עיניי. ועם כל מצמוץ בחושך חזר אלי המבט הנבוב בעיניו הכחולות של דניאל, שעד לפני כמה שעות הסתירו סוד, עולם שלם שעמד מאחורי אדישות מסקרנת. עולם ששיערתי שיהיה לי בו עניין, אך לא הספקתי בכלל לגשת אליו. עיניים יפות של אדם שלא ידע מי אני בכלל, אבל אותו אזכור כל חיי..."

דניאל, נגעת באנשים נוספים. בקצינת החינוך של כלא רימונים, שהכירה אותך דרך האתר

באינטרנט ובחרה לציין את סיפורך בטכס יום הזיכרון שנערך השנה בכלא. במש"קיות

הגיל שהכירו אותך בקורס ולא יכולות לשכוח אותך. במורה מביה"ס היהודי בניו-ג'רסי ובתלמידתה מכתה ד' שהכירו אותך כחלק מפרויקט לביה"ס, ואנשים רבים נוספים.

קשה בלעדיך, דניאל. גם לאמא קשה מאד. גיא ונגה, שמתגעגעים אליך מאד, הם שנותנים לנו את הכח להמשיך. גיא לומד נהיגה. בוודאי היית יורד עליו בהתחלה, לו היית נוסע איתו, גוער בו שיזהר, ובסתר לבך גאה באחיך הצעיר וחרד לשלומו. הייתם רבים על האוטו בסופ"ש, ובסופו של דבר היינו אמא ואני נשארים ללא אוטו. הלוואי. מן הסתם היו נמצאים חברים שהיו מסייעים אותנו בחפץ לב לכל מקום... נגה למדה לרכב על אופניים. היית גאה לראות באיזו קלות למדה, מהרגע שהחליטה. בוודאי היית מזהיר אותה שלא תשכח לחבוש קסדה, ונזכר איך סירבת לחבוש אותה בעצמך ואיך לא ויתרתי לך.

דניאל, לפני שנה בדיוק עמדנו פה, באותו מקום. כאשר משמר הכבוד נערך לירי מטחי הכבוד בשבילך, הכרחתי את עצמי להרים את מבטי משאול התחתיות ולזקוף את ראשי, לכבודך. דניאל, תמיד נהגת באומץ לב ובקור רוח. הלכת בראש הכח עם הפק"ל הכי כבד, בשקט, ובלי להתלונן. בזכות אנשים כמוך, דניאל, הם לא ינצחו אותנו לעולם.

דניאל, אנחנו אוהבים אותך מאד, מתגעגעים בלי סוף, ולא מפסיקים לחשוב עליך בכל רגע.

אבא.